

3. (X)

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ภาพวาด
โครงกระดูก
ทดลองอ่าน
骷髅幻戏图

— III —

ซีจื่อซวี (西子绪) เขียน

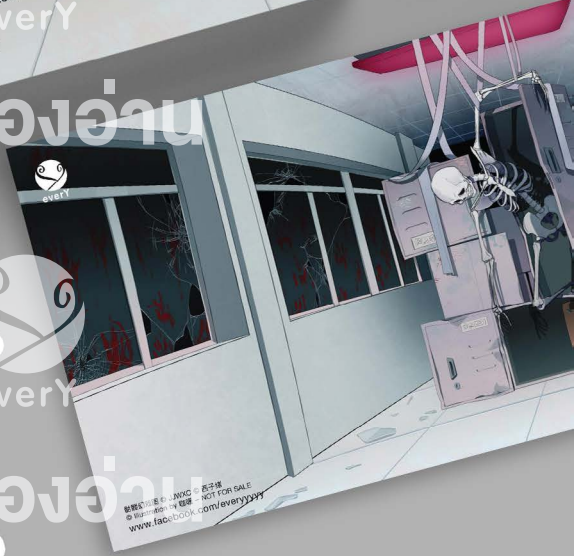
qMondae แปล

กาลี (咖喱) ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ซิดองวี (西子绪) เขียน
qMondae และ every แปล
มาส์ (咖喱) ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

每册定价: JPY 1000 西子绪
© 2014 骷髅幻戏图 - KOTICER DALE
www.facebook.com/everyyyy

3.0x

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลังจาก 'หลินปั้นชยา' และ 'ซ่งซิงหลิว' ผ่านเหตุการณ์ในรัสเซีย ตะลุยสวนสนุก จยาเยวี่ และกลับบ้านเกิดของหลินปั้นชยาด้วยกันมา เหตุการณ์อันตรายนามาย ที่เผชิญทำให้พวกเขาใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น และอาจกล่าวได้ว่าต่างก็สนิทสนมรู้ใจกัน เป็นอย่างดี

แต่เมื่อเหล่าผู้สังเกตการณ์ต้องมาจัดการวัตถุนอกกรีตความอันตรายระดับสูง อย่างหนึ่งที่เป็น 'ความฝัน' ซึ่งคุกคามชีวิตของผู้หลับใหล พวกเขาก็ได้เข้าไปอยู่ในมิติ ซึ่งเหมือนจริงจนยากที่จะแยกแยะ ความทรงจำที่มีอยู่ของหลินปั้นชยาเวลานี้กลับ ลืมเลือนตัวตนของตัวเอง แน่نونว่าเขาจำซ่งซิงหลิว 'หลี่ซู่' และ 'หลี่เย่' ไม่ได้เช่นกัน เพราะในโลกแห่งความฝันใบนี้ พวกเขาเป็นเพียงนักเรียนมัธยมปลาย ไม่มีหลินปั้นชยา เจ้าของห้อง 1303 ไม่มีซ่งซิงหลิวกับลูกเต่าสิบหน้า มีเพียงหลินปั้นชยา เด็กนักเรียน ธรรมดาๆ ที่ต้องใช้เวลาไปกับชั่วโมงทบทวนด้วยตัวเองภาคค่ำอันแสนยาวนาน กับ ซ่งซิงหลิวคนดังที่หลินปั้นชยาเคยเฝ้ามองจากที่ไกลๆ

และความฝันนี้ก็ทำให้ผู้คนล่องลอยออกห่างจากความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ จน น่ากลัวว่าจะไม่สามารถกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้อีกเลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เสี่ยวฮวา

วัดถุนอกกรีตที่มีรูปลักษณะเป็นเด็กหญิงตัวน้อยดกผมเปีย เป็นน้องสาวคนสำคัญที่คอยอยู่เคียงข้างหลินปั้นชยา ในวัยเด็กมาตลอด ปัจจุบันหลินปั้นชยาและซ่งชิงหลิว รับเสี่ยวฮวามาอยู่ด้วยกันที่บ้าน และเธอยังเป็นเพื่อนสนิทกับเสี่ยวคู่อีกด้วย

* เสินจวินเยียน

ผู้สังเกตการณ์หญิงที่เคยร่วมงานกับซ่งชิงหลิวและหลินปั้นชยาในเคสสวนสนุกจยาเยวี่ และยังเป็นคู่ตารงของวัดถุนอกกรีตหมายเลข 49294 ซึ่งสามารถกักเก็บสภาพร่างกายของมนุษย์ไว้ได้ในเวลาที่จำกัด

* ไป่ลู่เจ้อ

หนึ่งในผู้สังเกตการณ์ขององค์กร เป็นคู่ตารงของวัดถุนอกกรีตอย่างหนึ่งที่ทำให้ไป่ลู่เจ้อสามารถควบคุมฝนได้โดยแลกกับการบาดเจ็บทางกาย ยิ่งเขามีบาดแผลมากขึ้น ฝนก็จะตกต่อไปได้นานขึ้น

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูเฮียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆ่าตัวตาย การฆาตกรรม
มีการบรรยายถึงเลือดและสภาพศพ การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
และการทำร้ายเด็ก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 56

ฝัน (2)

มีคนกระโดดตึกแบบนี่ทั้งโรงเรียนจึงแตกตื่นซุลมุนไปหมด เหล่าเด็กนักเรียนที่ซึกิ้วปากันกรีดร้องเบือนหน้าหนี คนที่ใจกล้าหน่อยก็วิ่งมาเกาะขอบหน้าต่างส่งเสียงฮือฮามุงดูความโกลาหล ทั้งห้องเรียนวุ่นวายและเทวราวกับหม้ออ๊ึก แม้อาจารย์จะสั่งให้ทุกคนอยู่ในความสงบแต่ก็ไม่มีใครฟัง

ว่ากันตามเหตุผล หลินปั้นซย่าเพิ่งเคยเห็นคนตายเป็นครั้งแรกก็ควรจะต้องรู้สึกกลัว ทว่าในใจเขากลับปราศจากระลอกคลื่นความรู้สึกใดๆ ราวกับเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ความรู้สึกคุ้นเคยนี้ทำให้หลินปั้นซย่ารู้สึกประหลาดชอบกล เขาย้ายสายตาออกจากตรงนั้น และเพื่อให้ตัวเองดูกลมกลืนกับคนอื่นๆ เขาก็พร่ำบ่นว่า "น่ากลัวจริงๆ ทำไมजू ถึงได้กระโดดตึกนะ"

"น่ากลัว? ฉันไม่เห็นนายจะกะพริบตาเลยสักนิด กลัวจริงหรือ" มีคนพูดขึ้นมาข้างๆ หลินปั้นซย่า

หลินปั้นซย่าที่โดนจับได้นึกตะลึงอยู่ในใจ หันหน้าไปก็พบว่าเป็นหลินซูที่ควรยืนรับโทษอยู่นอกห้อง 'ไม่รู้ว่าเขาวิ่งเข้าประตูแล้วมายืนมุงอยู่ริมหน้าต่างตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วก็ไม่รู้ว่าจริงใจพูดอะไรแบบนี้ออกมาเพื่อแหวะหลินปั้นซย่าหรือเปล่า'

หลินปั้นซย่ากะพริบตาปริบๆ ไม่ได้ตอบรับ

"น่าเบื่อ ไม่เห็นจะน่าสนใจเลย" หลินซูมองได้ครู่หนึ่งก็หันหลัง เขาเหลือบมอง

หลินปั่นชยาคำลังกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง "ยังไม่น่าสนใจเท่านาย"

หลินปั่นชยาไม่ได้อยากสูงลิงกับหลี่ซู่สักเท่าไร เขารักษาความเยียบต่อไป
แสร้งว่าตัวเองเป็นเพียงมนุษย์ท่อนไม้

หลี่ซู่คล้ายจะไม่ถือสาเลยสักนิด หัวเราะพลางตบไหล่หลินปั่นชยา "นาย
รู้จักคนนั้นหรือเปล่า"

หลินปั่นชยาถามกลับไป "ใคร"

หลี่ซู่บ้วนปากไปนอกหน้าต่าง

หลินปั่นชยาผงะ มองไปนอกหน้าต่างถึงได้พบว่าผู้ชายหน้าสวยผิวขาว
ดูกระเบื้องเมื่อครู่กำลังมองมาที่หน้าต่างฝั่งพวกเขา...ไม่สิ พุดให้ถูกก็คือกำลัง
มองหลินปั่นชยาอยู่ตลอดเวลา ทันทีที่เขาทอดสายตามองไป สายตาก็ประสาน
กับชายคนนั้น ดวงเนตรดำขลับคุ่นั้น ไม่รู้ว่าหลินปั่นชยาตามาผิดไปหรือเปล่า
เขาถึงเห็นเสี้ยวความอันตรายระคนทะโลมจากแววตาเฉยเมย ด้วยเหตุนี้
เขาจึงก้มหน้าลงด้วยทำตัวไม่ถูก เอ่ยเสียงแผ่ว "ไม่รู้จักนะ"

"นายไม่รู้จัก?" หลี่ซู่กล่าว "นั่นสินะ...แต่ฉันรู้จักละ"

หลินปั่นชยาแปลกใจ "นั่นเขาชื่อใครล่ะ"

"ซึ่งชิงหลัว หองสาม" หลี่ซู่บอก "คือคนที่ได้ที่หนึ่งตอนประกาศคะแนนสอบ
ประจำเดือนทุกครั้งตั้งแต่วิชาแรกยันวิชาสุดท้าย..."

พอเขาพูดขึ้นมาหลินปั่นชยาก็ निकออกทันที ซึ่งชิงหลัวเป็นคนดังในชั้นปี
ของพวกเขา ตั้งแต่เข้าเรียนที่นี่จนถึงตอนนี้ คะแนนก็เป็นอันดับหนึ่งมาตลอด
ทั้งยังเป็นคนที่เด็กผู้หญิงในห้องพุดถึงมากที่สุด เพียงแต่หลินปั่นชยาไม่ค่อย
สนใจคนรอบข้างนักก็เลยไม่รู้จักรังซึ่งชิงหลัว

"พวกนายไม่รู้จักกันจริงๆ เหรอ" หลี่ซู่ไม่ค่อยเชื่อนัก "นั่นทำไมถึงจ้องนาย
ตาเป็นมันอย่างกับหมาเห็นกระดูกอย่างนั้นล่ะ"

หลินปั่นชยาจบนปัญญา "เปรียบเทียบแบบนี้คืออยากจะด่าฉันหรือว่า
ซึ่งชิงหลัวกันแน่?"

หลี่ซู่หัวเราะคิกคัก "ทั้งสองนั้นแหละ ยังไงเขาก็ไม่ได้ยินฉันหรอก"

หลินปั่นชยา "..."

ขณะที่ทั้งคู่กำลังพูดคุยกัน เพียงชั่วพริบตาท้องฟ้าก็ครึ้มลง ทั้ๆ ที่เมื่อครู่ท้องฟ้ายังเปิดโล่งนับพันลี้ แต่ระหว่างที่พูดคุยไปได้เพียงแค่อสองสามประโยค ก็มีเมฆดำหนาแน่นเข้าปกคลุม ดูอย่างไรก็เหมือนฝนจะตกลงมาเดี๋ยวนั้น

"โอ้ ดูอากาศนี่สิ" หลี่ชู่บ่น "ยังไม่ทันเข้าฤดูร้อนก็เอาแน่เอานอนไม่ได้ อย่างกับเด็กน้อย นี่จะตกก็ตก นายพร้อมมาหรือเปล่า"

หลินปั้นชย่ากล่าว "เปล่า"

"ฮึ" หลี่ชู่เอ่ยแถมหัวเราะอย่างล่ำฟองใจ "ฉันทกมา"

เขากำลังจะโม้อีกสองสามประโยคก็โดนหัวคอกโดยอาจารย์ที่เดินเข้ามา กระชากตัวส่งเขาออกไปยืนอยู่นอกห้องเรียนอีกรอบ หลี่ชู่ไม่ยี่หระ ก่อนจะออกไปยังหัวเราะพลางตะโกนบอกให้หลินปั้นชย่ารอเขาหลังเลิกเรียน...

อาจารย์ไต้ยิ่นก็โมโหจนหลุดปากออกมาว่า "ทำไม คิดจะข่มขู่เพื่อนหรือยัง"

หลี่ชู่กระเจ้ากระงอ "อาจารย์ ผมแค่อยากแชร์ร่วมกับเพื่อน เป็นการดูแลห่วงใยเพื่อนเฉยๆ"

อาจารย์ไหนเลยจะเชื่อเขา พุดเสียงแข็ง "ถ้ายังไม่เป็นดีๆ อีก ฉันทจะให้นายได้ประจักษ์สักหน่อยว่าอะไรคือการดูแลและห่วงใย"

หลี่ชู่ไหวไหว ดูอย่างไรก็เหมือนหมูตายไม่กลัวน้ำร้อนลวก ไม่เหมาะกับใบหน้าที่สวยงามกว่าสาวน้อยของเขาเลยจริงๆ

หลินปั้นชย่าหันกลับไปอีกครั้ง ชงชิงหลิวที่อยู่ใต้อาคารก็หายไปแล้ว เหลือเพียงอาจารย์ที่อยู่ดูแลสถานการณณ์และศพที่กระแทกพื้นจนยับเยิน สายฝนเทลงมาซ่าๆ รวากับผ้าคลุมขนาดมหึมาที่ครอบคลุมโลกทั้งใบไว้นั้น เลือดของศพไหลไปกับน้ำฝน ย้อมพื้นคอนกรีตให้เป็นสีแดง

ในที่สุดอาจารย์ก็คุมสถานการณ์ได้ สั่งนักเรียนให้ปิดหน้าต่างให้เรียบร้อย ไม่นานญาติให้มึงดูกันอีก

หลินปั้นชย่าหันกลับไปมองกระดาศข้อสอบบนโต๊ะ พบว่ามุมหนึ่งของกระดาศเปียกฝนจนตัวอักษรถูกเปลี่ยนเป็นรูปร่างประหลาด

หลังการสอบย่อยเสร็จสิ้นก็เป็นชั่วโมงทบทวนด้วยตัวเองภาคคำอันแสนยาวนาน ระหว่างนี้ฝนก็ยังตกไม่หยุด ฝนตกกระทบหน้าต่างแปะแปะอยู่ตลอดเวลา ในอากาศอวลไปด้วยกลิ่นดินที่ไม่ถึงกับเหม็นแต่ทำให้ลินบั้นชยารู้สึกไม่สบายเล็กน้อย เขาดูจมูก เหลือบมองเวลา อิกยี่สิบนาทีก็จะจบชั่วโมงทบทวนด้วยตัวเองภาคคำแล้ว

ตอนนี้เด็กนักเรียนที่ไม่ได้อู่หอเลิกเรียนกันหมดแล้ว ในห้องเรียนเหลือเพียงเด็กหอจำนวนไม่กี่คน คุณภาพความเป็นอยู่ของหอในโรงเรียนไม่ได้หนักอึ้งทั้งใกล้จะขึ้นมัธยมปลายปีสามแล้ว นักเรียนที่ฐานะทางบ้านดีหน่อยก็จะไปเช่าห้องข้างนอกอยู่กันทั้งนั้น มีเพียงนักเรียนที่ฐานะไม่ดีจริงๆ ถึงจะเลือกอยู่หอโรงเรียน ดังนั้นคนจึงมีไม่มาก แต่ละห้องก็มีประมาณห้าหกคนเท่านั้น

ลินบั้นชยาสังเกตว่าหูลีซูที่เดิมทีควรกลับไปแล้วยังไม่ไปไหน นั่งอยู่มุมห้องไม่รู้กำลังทำอะไร เขาแปลกใจเล็กน้อยแต่ในใจก็ไม่ได้คิดอะไรมาก

เวลาล่วงเลยจนพ้นสี่ทุ่มมาแล้ว กริ่งเลิกคาบเรียนดังขึ้น ชั่วโมงทบทวนด้วยตัวเองภาคคำของเด็กหอจบลงในที่สุด

ลินบั้นชยาเริ่มเก็บของใส่กระเป๋าหนังสือเตรียมพร้อมกลับห้อง ใครจะรู้ว่าตอนกำลังก้มหน้ายัดของลงกระเป๋า จู่ๆ หูลีซูก็เข้ามาประชิดอยู่ตรงหน้า ลินบั้นชยา เอ่ยว่า "นี่ จะไปแล้วหรือ"

ลินบั้นชยาเงยหน้าเหลือบมองเขา ส่งเสียงอึมตอบรับ

หูลีซูกล่าว "นายรู้จักเด็กที่กระโดดตึกฆ่าตัวตายวันนี้หรือเปล่า"

ลินบั้นชยาถาม "ทำไม"

"นายไม่รู้เรื่องอะไรเลยจริงๆ ไครๆ เขาก็ลือกันทั่วเลยนะ" เขาล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาส่งให้ลินบั้นชยา หมายถึงจะให้เขาอ่านเนื้อหาในนั้น

ลินบั้นชยารับมาอ่านก็พบว่าเป็นรูปแคปหน้าจอบันทึกแชตสนทนาช่วงหนึ่ง ดูจากเนื้อหาบทสนทนาแล้วก็ไม่มีอะไรพิเศษ คร่าวๆ คือคนหนึ่งอยากจะไปดูที่หนึ่งให้ได้ อีกคนหนึ่งพยายามห้ามปรามอยู่ตลอด สุดท้ายยั้งคู่ก็ทะเลาะกัน แล้วแยกกันไป

ลินบั้นชยาคูอยู่ครู่หนึ่งก็เข้าใจบางอย่าง "เป็นแชต... ของนักเรียน

ที่กระโดดตีกันวันนี้เธอ"

"ฉลาด" หลี่ชู่เอ๋อขึ้นชม

"เขาจะไปที่ไหน" หลินปั้นชย่ารู้สึกว่่าบ้านที่กแซตนี้ดูคลุมเครือ อ่านแล้วไม่ค่อยเข้าใจนัก

"นายไม่เคยได้ยืนตำนานของโรงเรียนเธอ" หลี่ชู่กล่าว "เล่ากันว่าวันที่ฝนตก ในอาคารเรียนตอนสิบสองนาฬิกา เมื่อนับบันไดได้สิบสามขั้นก็จะได้เจอคนจากโลกอีกใบ" เขาจงใจกดเสียงต่ำลงให้ดูลึกลับพิศวง "ตำนานนี้เป็นที่เล่าขานในโรงเรียนมาหลายปีแล้ว คงไม่ใช่ว่านายไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรอกนะ"

หลินปั้นชย่าส่ายหน้าเป็นการบอกว่าตนไม่ค่อยรู้แน่ชัด

"โอเค" หลี่ชู่แบมือ "นายมุ่งแต่เรียนอย่างเดียว"

หลินปั้นชย่าเถียงกลับอย่างจริงจัง "ไม่ได้มุ่งแต่เรียนสักหน่อย มุ่งแต่เงินทุนการศึกษาต่างหาก"

หลี่ชู่ถลึงตา พูดยอะไรไม่ออกกับคำพูดที่ตอบกลับมาด้วยจิตใจเยือกเย็นของหลินปั้นชย่า

"ฉันขอตัว ลาก่อน" หลินปั้นชย่าโบกมือให้เขา เดินจากไป

หลี่ชู่ นั่งอยู่บนโต๊ะ มองแผ่นหลังของหลินปั้นชย่า ปากพึมพำอะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้เข้าไปขวางอีกฝ่าย

ในที่สุดฝนที่ตกมาตั้งแต่ตอนบ่ายก็หยุดลงเสียที ในอากาศคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นคาว จริงๆ แล้วหลินปั้นชย่าไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไรกับน้ำฝน แต่ไม่รู้ทำไมจิตใจได้สำนึกถึงไม่อยากให้ฝนตกลักเท่าไร เหมือนกับว่ามีคนข้างกายที่ไม่ค่อยชอบน้ำอย่างไรวางนั้น แต่คิดโดยละเอียดแล้ว คนข้างกายเขาก็มีแต่นักเรียนชายห่ามๆ จะมีใครตั้งใจแสดงออกมาว่าตนไม่ชอบน้ำเป็นพิเศษบ้างล่ะ

หลินปั้นชย่าแบกกระเป๋าหนังสือเดินออกจากอาคารเรียนแล้วมุ่งกลับหอพัก ระหว่างเดินผ่านอาคารเขาก็เห็นเทปกั้นพื้นที่ที่ตำรวจทำไว้เมื่อเช้า ตรงกลางพื้นที่ที่ปิดล้อมไว้ก็คือจุดที่คนหล่นลงมา ตอนนั้นศพที่ร่วงลงมาจน

ร่างเหล็กและถูกเก็บไปแล้วเหลือแค่เพียงรอยเลือด ทว่ารอยเลือดก็ถูกฝน
ห่าใหญ่ชะล้างไปเกือบหมด รวากับว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนบ่ายเป็นเพียง
ภาพลวงตา

หลินปั้นชยาที่เหม่อลอยเล็กน้อยหยุดฝีเท้า ยืนจ้องตรงนั้นอยู่ที่เดิม
ครู่หนึ่ง ขณะกำลังมองดูอยู่นั้นด้านหลังก็พลันมีคนเข้ามาตบไหล่เขา

"นี่ นายท่าของหลินนะ" คนด้านหลังกล่าว

หลินปั้นชยาหันไปก็เห็นว่าในมือคนคนนั้นถือโทรศัพท์ที่อยู่ไม่รู้ว่ามันเป็น
ของใคร บนนั้นเปื้อนโคลนไปทั่ว โชคดีที่หน้าจอยังสว่างอยู่

"นี่ไม่ใช่ของฉัน" หลินปั้นชยาเอ่ยไปตามตรง ของราคาแพงอย่าง
โทรศัพท์มือถือที่เขาไม่มีเงินซื้อหรอก แล้วก็ไม่มีควมจำเป็นต้องใช้ด้วย เพราะ
เขาไม่มีใครที่สามารถติดต่อได้เลยจริงๆ

"แต่มันหล่นลงมาจากตัวนายนะ" นักเรียนคนนั้นมั่นใจสุดๆ "ฉันเห็น
กับตาเลย"

หลินปั้นชยามองเด็กน้อย ได้แต่เอ่ยอย่างลังเล "ไม่ใช่ของฉันแน่ๆ
เป็นของคนอื่นหรือเปล่า..." เขามองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นใครเลย หลังจากท้องฟ้ามืด
ในโรงเรียนก็ว่างเปล่า ทั้งยังเงียบสงัดจนน่ากลัว ด้านนอกอาคารเรียนมีแค่เขา
กับนักเรียนคนนี้

นักเรียนคนนั้นเอ่ย "ฉันฉันไม่สนแล้ว นายไม่เอาก็โยนทิ้งแล้วกัน" เขากล่าว
พลางยกแขนขึ้นตั้งใจจะโยนโทรศัพท์มือถือในมือทิ้งจริงๆ

หลินปั้นชยาเห็นดังนั้นก็ตะลึง ก่อนจะรีบห้ามเขาไว้ "อย่าโยนสิ ถึงจะ
ไม่ใช่ของฉัน แต่คนที่ทำหล่นจะต้องร้องไห้แน่ๆ ไม่ฉันก็เอาอย่างนี้ ฉันจะช่วย
เอาไปส่งไว้ที่แผนกของหายเองดีมั้ย"

"แล้วแต่นายเถอะ" อีกฝ่ายดูเื่องริบมาก คล้ายอยากจะรีบออกไปจากตรงนี้
หลังยึดโทรศัพท์มือถือหลินปั้นชยาก็ก็นหันหลังจากไปทันที

ตอนแรกหลินปั้นชยายังอยากคุยกับเขาอีกสองสามประโยค ครั้นเห็น
ท่าทางเขาดูหงุดหงิดก็ได้แต่ยอมแพ้ ก็มหน้าเซ็ดโคลนบนโทรศัพท์ที่ให้เกิดเสียง
แล้วเก็บใส่กระเป๋าทางแกง ตั้งใจว่าพรุ่งนี้ค่อยเอาไปให้แผนกของหาย โทรศัพท์มือถือ

เครื่องนี้ดูราคาแพงมาก คิดดูแล้วคนที่ทำหล่นน่าจะร้อนใจไม่น้อย

แล้วหลินปั้นซย่าก็เดินมาถึงใต้หอพัก แต่ในตอนที่กำลังจะขึ้นไปชั้นบนจู่ๆ โทรศัพทท์ที่เขาส่งกระเป๋าวัวก็ส่งเสียงดังขึ้น เขาหยิบออกมาดู มันเป็นเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกเอาไว้ เขาไม่รู้ว่าจะเป็นเพื่อนของคนคนนั้นโทรมาหรือเปล่า จึงตัดสินใจคว้าสายโดยไม่รีรอ ทว่ากลับไปไม่มีเสียงคนพูดจากปลายสายเลย

"ฮัลโหล?...ฮัลโหล?" หลินปั้นซย่าเรียกไปหลายครั้ง ในที่สุดก็ได้ยินเสียงจากปลายสายจนได้ มันเป็นเสียงลมโหยหวน คล้ายกับกำลังยืนอยู่บนที่สูง

"มีคนถือสายอยู่หรือเปล่าครับ" หลินปั้นซย่าถาม

ไม่มีการตอบกลับ มีเพียงเสียงลมหวัดหวีดดังขึ้นกว่าเดิม ผ่านไปครู่หนึ่งก็เป็นเสียงดังลั่นราวกับมีอะไรหนักๆ หล่นกระแทกพื้น มันดัง 'พลัก' เหมือนกับเสียงแตรโหมที่แตกออกเป็นเสียงๆ

หลินปั้นซย่าสะดุ้งโหยง เอาโทรศัพท์ออกห่างโดยอัตโนมัติ ตอนแรกเขาคิดว่าอีกฝ่ายโยนโทรศัพท์ทิ้งตึกไปแล้ว ทว่าไม่นานเขาก็ตระหนักได้ว่าสายนี้ยังไม่ได้ถูกตัด ซึ่งแปลว่าโทรศัพท์ของคนปลายสายยังอยู่ดีไม่มีความเสียหาย [ออกไปจากที่นี่] เสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นที่ปลายสาย จากนั้นหน้าจอโทรศัพท์ก็ดับลง

หลินปั้นซย่ามองโทรศัพท์ด้วยท่าทางเหม่อลอย พุดอะไรไม่ออกไปครู่ใหญ่ สายนี้มันแปลกพิลึกเกินไปจริงๆ คนทั่วไปบางที่อาจคิดว่าเป็นการแกล้งกัน แต่หลินปั้นซย่ากลับได้กลิ่นอะไรตุๆ ไม่เป็นมงคลอยู่เลือนราง

ออกไปจากที่นี่? ทำไมต้องออกไป หลินปั้นซย่าคิดในใจ เขาคดหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้ง มันเปิดไม่ติดและดูเหมือนว่าแบตฯ จะหมดแล้ว เขาจึงได้แต่กลับห้องตัวเองไปก่อนด้วยความจำใจ

ในห้องพัก นักเรียนคนอื่นๆ เริ่มทบทวนหนังสืออยู่ใต้โคมไฟอ่านหนังสือแล้ว

หลินปั้นซย่าก็เปิดโคมไฟอ่านหนังสือของตัวเองเช่นกัน แต่ไม่รู้ทำไมคนที่ปกติการเรียนดีเยี่ยมเสมอมาอย่างเขาววันนี้กลับเหม่อลอยอยู่ตลอดไม่ว่าจะอ่านยังไงก็ไม่เข้าใจเลย มักจะรู้สึกว่ามีตรงไหนไม่ชอบมาพากล เรื่องราวทั้งหมดเหมือนจะเต็มไปด้วยความไม่น่าไว้วางใจชอปกล

แต่จะคิดยังไงก็คิดไม่ออก

คืนนั้นหลินปั้นชยาแทบจะไม่ได้นอน เหมือนกับว่าเขาฝันไปหลายเรื่องมาก แต่พอตื่นขึ้นมากลับจำอะไรไม่ได้เลย

นาฬิกาปลุกดังขึ้นในเวลาหกโมงเช้า หลินปั้นชยากระแฉีกะวาดลุกขึ้นจากเตียง กินมื้อเช้าง่ายๆ แล้วก็ไปห้องเรียน เขาเข้าไปวางกระเป๋าในห้องเรียน แล้วไปยังห้องกิจการนักเรียนที่ชั้นห้า หมายถึงเอาโทรศัพท์ไปส่งให้เร็วที่สุด แต่ใครจะรู้ว่าเมื่อมาถึงหน้าห้องค่อยมานึกได้ว่าอาจารย์ห้องกิจการนักเรียนจะมาตอนแปดโมง เขามองประตูบานใหญ่ที่ปิดสนิทแล้วเหม่อลอยขึ้นมาชั่วขณะ เมื่อก้มหน้าหันหลังจะเดินกลับก็ดันไปชนเข้ากับคนคนหนึ่ง หลินปั้นชยารีบขอโทษขอโพย คาดไม่ถึงว่าพองยหน้าขึ้นจะพบว่าคนที่ชนคือซงชิงหลัว ที่หลี่ซู่พุดถึงเมื่อวาน อีกฝ่ายมองมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์พลางเอ่ยเสียงแผ่วเบา ยิ่ง "ระวังหน่อย"

"อะ...ขอโทษ" หลินปั้นชยารู้สึกว่าสายตาสีซงชิงหลัวมองมาที่ตนเองดูแปลกๆ เล็กน้อย จึงหลบสายตาทิ้งตัวไม่ถูก เบี่ยงตัวหลบตั้งใจจะเดินหนี

แต่เขาเพิ่งก้าวออกไปได้ก้าวเดียวก็ถูกคว้าแขนหมับ คนที่จับเขาเอาไว้แรงเยอะมาก หลินปั้นชยาถึงกับร้องซี้ดออกมาอย่างควบคุมไม่ได้ หันไปมองก็พบว่าป็นซงชิงหลัวที่คว้าแขนตนเองไว้ เมื่อได้ยินเสียงร้องของเขาก็คลายแรงลงในพริบตา

ซงชิงหลัวกล่าว "มาทำอะไรที่นี่"

หลินปั้นชยาตอบ "มีของที่อยากเอามาส่งคืน ไม่นึกว่าจะมาเข้าไป ประตุเลยยังไม่เปิด"

"อ้อ" ปากของซงชิงหลัวเอ่ยขานรับ แต่ไม่มีแว้วจะคลายมือออกเลย ยังคงพันธนาการหลินปั้นชยาไว้อย่างนั้น "ของอะไร"

"โทรศัพท์มือถือ" หลินปั้นชยาล้วงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง "หลังเลิกเรียนเมื่อวานมีนักเรียนคนหนึ่งเก็บได้ติดัก"

ซงชิงหลัวมองโทรศัพท์ฝาพับเครื่องสวยที่หลินปั้นชยาถือไว้ในมือ เขาหลุบตาลงเอ่ย "อ้อ"

หลินปั้นชยาไม่รู้ว่าคำว่า 'อ้อ' นี้มีความหมายว่าอย่างไร เขาอึ้งเล็กน้อย ไหนเลยจะรู้ว่าซ่งชิงหลัวกลับดึงแขนพาเขาเดินไปข้างหน้าสองก้าว จากนั้นก็ ล้วงกุญแจออกมาจากกระเป๋ากางเกง เปิดประตูห้องกิจกรรมนักเรียนออก เมื่อ เห็นว่าหลินปั้นชยายืนมองอึ้งๆ อีกฝ่ายก็อธิบายเสียงเรียบ "บางทีก็มาช่วยงาน อาจารย์นี่ละ"

หลินปั้นชยาทอดสายตานับถือไปให้เขา

"เก็บได้ไต่อาคารไหน" ซ่งชิงหลัวถาม

"อาคารที่เกิดเรื่องเมื่อวาน" หลินปั้นชย่าวางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะ เขาลงเล เด็กน้อย ไม่รู้ว่าตนควรพูดเรื่องหลังจากที่รับสายหนึ่งเมื่อวานด้วยหรือเปล่า

ซ่งชิงหลัวมองโทรศัพท์ที่เมื่อวานเปิดไม่ได้แท้ๆ แต่บัดนี้หน้าจอมันกลับ ส่องสว่างขึ้นอีกครั้ง ซ่งชิงหลัวค้นดูในโทรศัพท์คล้ายจะหาเบาะแสของเจ้าของ จากในเครื่อง เพียงแต่มองไม่กี่ทีก็คิดว่าขมวดเป็นปม สีหน้าดูแปลกไปเล็กน้อย

หลินปั้นชยานึกว่าโทรศัพท์พังแล้วจึงรีบอธิบาย "ฉันไม่ได้ทำอะไรมันเลยนะ แคร์รับสายตัวเอง"

"ปัญหาไม่ได้อยู่ที่นาย"

"งั้นมีอะไรเหรอ" หลินปั้นชยาประหวั่นขึ้นมาชอบกล โทรศัพท์เครื่องนี้ ดูแพงมาก ถ้าพังจริงๆ เขาจะหาเงินจากไหนมาซดใช้

"โทรศัพท์เครื่องนี้..." ซ่งชิงหลัวกล่าว "ไม่ควรมาอยู่ที่นี่"

หลินปั้นชยามึนงง

"มันเป็นของฉินสวี" ซ่งชิงหลัวพูดต่อ "รู้จักฉินสวีหรือเปล่า"

นี่เป็นชื่อที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน หลินปั้นชย่ายอมไม่รู้จักตั้งนั้นจึงสายหน้า

"เขาคือคนที่กระโดดตึกเมื่อวาน" ซ่งชิงหลัวพับโทรศัพท์ "เขาชื่อฉินสวี และนี่คือโทรศัพท์เขา"

หลินปั้นชยาเหม่อทันที "ตะ...ตอนที่กระโดดตึกเขาไม่ได้พกโทรศัพท์เหรอ"

ซ่งชิงหลัวชำเลืองมองเขา "น่าจะพกไว้"

หลินปั้นชยาเอ่ย "จะ...งั้นมันเกิดอะไรขึ้น"

ซ่งชิงหลัวครุ่นคิด "ใครเป็นคนเอาโทรศัพท์เครื่องนี้ให้นาย จำหน้าตา

คนคนนั้นได้หรือเปล่า"

หลินปั้นชย้านึกย้อนถึงคนที่เอาโทรศัพท์ให้เขาเมื่อวานโดยละเอียด แต่ตอนนั้นพ้ามืดเกินไปและเขาก็ไม่ได้สนใจนัก ตอนนี้นานี้ก็ดูแล้ว คนคนนั้นก็ดูแปลกๆ นิดหน่อย หลังจากเอาโทรศัพท์ให้เขาแล้วก็หายตัวไปเลย หลินปั้นชย้ากระวนกระวาย รู้สึกเหมือนว่าตัวเองไปเจออะไรที่ไม่ควรเจอเข้า

ซ่งซิงหลัวฟังคำบอกเล่าของอีกฝ่ายจบก็นั่งเงียบไปครู่ใหญ่ ในตอนที่หลินปั้นชย้าเกือบจะทนไม่ไหวแล้วถามคำถามออกมาอย่างอดไม่ได้ เขาก็ก้มหน้าคั้นโทรศัพท์อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยื่นรูปภาพหนึ่งไปตรงหน้าหลินปั้นชย้า "ใช้คนนี้หรือเปล่า"

หลินปั้นชย้ามองแล้วพยักหน้ารัวๆ "ใช่ๆ คนนี้แหละ"

ซ่งซิงหลัว "..."

"ทำไมเหรอ" หลินปั้นชย้าถูกสีหน้าของอีกฝ่ายทำให้อึด "ทำไมทำหน้าแบบนี้ล่ะ"

ซ่งซิงหลัวกล่าว "คนคนนี้ก็คือฉินสวี"

หลินปั้นชย้า "..."

ความเงียบแผ่ขยายไปทั่วบริเวณ หลินปั้นชย้ารู้สึกว่าริมฝีปากแห้งผากไม่รู้ว่าพูดอะไรไปขณะหนึ่ง เขานึกถึงตอนที่ตนรับสายนั้น มันเหมือนมีเสียงใครบางคนตกลงมาจากที่สูง *มานี้ก็ดูตอนนี้คนคนนั้นคงไม่ใช่ว่าเป็น... ฉินสวีหรอกนะ* ยิ่งคิดก็ยิ่งเหลือเชื่อ หลินปั้นชย้าได้ประสบเรื่องที่น่าเหลือเชื่อขอบเขตการรับรู้แบบนี้เป็นครั้งแรก รู้สึกกลนลานขึ้นมาทันที

ในขณะที่ซ่งซิงหลัวดูสงบนิ่งมาก เขาเอ่ย "นายกลับไปก่อนเถอะ ชั่วโงมทบทวนด้วยตัวเองภาคเช้าจะเริ่มแล้ว"

หลินปั้นชย้ามองเวลาถึงพบว่าเขาคุยกับซ่งซิงหลัวมาครึ่งชั่วโงมแล้ว จึงลุกขึ้นยืนก่อนบอกลา

"หลินปั้นชย้า" ซ่งซิงหลัวเอ่ย "มีเรื่องอะไรก็มาหาฉันได้ที่"

หลินปั้นชย้าตอบรับ ในใจเปี่ยมไปด้วยความซาบซึ้งใจ เขาคิดว่าคนคนนี้ถึงแม้หน้าตาจะน่าเกลียดเย็นชา บุคลิกก็ดูห่างเหิน แต่ไม่คิดเลยว่าเขาจะเข้าอกเข้าใจ

คนอื่นขนาดนี้ อาจจะเป็นเพราะคนอื่น ๆ ไม่กล้าเข้าใกล้ซึ่งหลังจึงเข้าใจผิด
ทว่าหลังจากเขากลับถึงห้องเรียนอย่างสุขใจ จู่ ๆ ก็นึกเรื่องอะไรขึ้นได้จน
นั่งตะลึงค้างอยู่กับที่นั่งตัวเอง...เมื่อกี้ตอนที่เขาคู่กับซึ่งซึ่งหลัง ตั้งแต่นั้น
จนจบเขาก็ไม่ได้แนะนำชื่อตัวเองเลย ถ้าอย่างนั้นซึ่งซึ่งหลังรู้ได้ยังไงว่าเขา
ชื่ออะไร แล้วยังเรียกชื่อหลินปั้นชยาออกมาตรง ๆ แบบนั้นอีก?

หลินปั้นชยาพลันรู้สึกว่าการที่ซึ่งซึ่งหลังคนนี้ดูเหมือนจะ...ประหลาดมากจริงๆ

เรื่องโทรศัพท์ทำให้หลินปั้นชยาไม่เป็นอันทำอะไรตลอดทั้งช่วงเช้า

ไม่จ่ายเลยกว่าจะทนเรียนมาจนถึงช่วงพักกลางวันได้ เหล่าเพื่อนร่วมชั้น
ทั้งหมดต่างใช้เวลาครึ่งชั่วโมงในการพุงบีบกับโต๊ะ หลินปั้นชยาก็เช่นกัน ทว่า
ทันทีที่พุงหน้าลงไปเขาก็ถูกลีซู่เข้ามาถามว่าจนใจได้ หมู่นี้ลีซู่ดูสนใจสนในเขา
มากผิดปกติ อย่างกับว่าได้เจอของเล่นอะไรน่าสนใจอย่างไรอย่างนั้น อีกฝ่าย
เข้ามานั่งข้างๆ แล้วเล่าเรื่องผีให้ฟัง หลินปั้นชยานั่งฟังโดยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ
คิดในใจว่าเรื่องที่ลีซู่เล่ายังไม่น่ากลัวเท่าเรื่องที่เขาเจอมากับตัวเสียด้วยซ้ำ

เมื่อลีซู่ไม่ได้รับความสนใจจากหลินปั้นชยาจึงมองอีกฝ่ายด้วยสายตา
พิลึกพิลั่นแล้วเหยยอย่างเมินเฉยว่า "หลินปั้นชยา นางจะไม่มีทำทำอะไรน่อย
เลยหรือ"

หลินปั้นชยาเหยยขึ้นด้วยความอับจนปัญญา "ช่วยปล่อยฉันไปได้หรือเปล่า"

"ไม่เอา" ลีซู่กล่าว "ห้องนี้มีแต่คนน่าเบื่อ มีแค่นายที่ดูน่าสนใจนิดหน่อย"

"บอกที่ว่าคุณน่าสนใจตรงไหน ฉันเปลี่ยนมันทันที"

ลีซู่หัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ หลินปั้นชยาคอนี้ดูผมแหว่ง สวม
ชุดนักเรียนตัวหลวมโพกไม่พอดีตัว แล้วยังหน้าตาหล่อเหลาดูไร้พิษภัยอีก
ดูยังไงก็เป็นประเภทเด็กดีว่าง่ายน่ารัก คงเป็นเพราะสารอาหารไปหล่อเลี้ยง
ไม่ทัน สีส้มเขาถึงอ่อนกว่าคนทั่วไปมากๆ ค่อนไปทางสีน้ำตาล พวกนักเรียนหญิง
ที่ย้อมผมไม่ได้เพราะกฎโรงเรียนต่างพากันอิจฉาหลินปั้นชยาสุดๆ โดยที่เจ้าตัว
ไม่รับรู้ แต่ลีซู่รู้ดีว่าเพื่อนร่วมชั้นของเขาคนนี้มีคนในห้องชมชอบอยู่ไม่น้อย
น่าเสียดายที่หลินปั้นชยาไม่รู้เรื่องอะไรเลย วันๆ รู้แต่เรื่องเรียน

หลี่ซู่ปุ่นกระปอดกระแปดอยู่ข้างๆ แล้วหลินปิ่นซย่าก็จุกคิดถึงเรื่องของ ช่งซิงหลัว เขาคิดว่าหลี่ซู่อาจจะรู้จักช่งซิงหลัวอยู่บ้างจึงลองเชิงถามดู

หลี่ซู่คล้ายจะกลัวช่งซิงหลัวนิดๆ กล่าวว่าร่านคนนี้จะทำให้วุ่นวายมาก พร้อมกำชับห้ามไม่ให้หลินปิ่นซย่าไปหาเรื่องเขาโดยเด็ดขาด

หลินปิ่นซย่าแปลกใจ "เขาว่าวุ่นวายยังไงเหรอ"

หลี่ซู่กุดเสียดกล่าวว่า "นายอย่ามองว่าเขาเป็นเด็กดีละ จริงๆ แล้วร้าย ยิ่งกว่าฉันทะฮ็อก ถ้านายไปทำให้เขาไม่พอใจเข้า มันจะไม่จบที่การต่อยตีกัน แค่ยกเดียวหรอกนะ"

หลินปิ่นซย่าคิดในใจ *ดูเหมือนนายจะเตือนฉันซ้ำไปแล้ว* เพราะถึงแม้ว่า ตอนนี้จะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็เถอะ แต่ช่งซิงหลัวเหมือนจะสนใจเขาเข้าแล้ว เจ้าตัวถึงกับรู้ชื่อของเขาด้วย

ระหว่างที่หลี่ซู่กำลังพูดอยู่นั้นจู่ๆ โทรศัพท์ก็สั่นครืดๆ เขาเปิดขึ้นดู มันเป็นข้อความหนึ่ง หลังอ่านจบก็ไม่รีบเข้าหลินปิ่นซย่าอีก ลูกขึ้นบอกว่า มีเรื่องนิดหน่อยแล้วขอตัวลา

หลินปิ่นซย่าอยากให้เรารีบๆ ไปใจจะขาด มองหลี่ซู่เดินไปที่ประตู ข้างประตูมีเงาร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ เหมือนว่าจะจะเป็นเพื่อนของหลี่ซู่ ชาวต่างชาติ ที่จากบ้านเกิดมาเรียนที่นี่

หลินปิ่นซย่าเห็นเขาออกไปแล้วถึงตั้งสายตากลับมา

วิชาเรียนในช่วงบ่ายทั้งยาวนานทั้งทรมาน ตอนที่ยังหลินปิ่นซย่ากินข้าวไป ไม่เयेอะนั้ก ตอนนั้ก็เลยหิวขึ้นมาแล้ว ด้วยเหตุนี้หลังหมดคาบเรียนจึงไปหา อะไรกินที่โรงอาหารนิดหน่อยแล้วถึงกลับห้องเรียน เพียงแต่ทันทีที่เขากลับมา ถึงห้อง ก็รู้สึกว่ตอนที่เดินเข้าห้องเรียน เพื่อนๆ ในห้องต่างมีสีหน้าแปลกไป ขณะที่เขากำลังคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เพื่อนโตะข้างเคียงก็สะกิดเขาแล้ว กระซิบกระซาบ "มีคนมาหานายนะ"

หลินปิ่นซย่าถามว่า "ใครเหรอ"

เพื่อนคนนั้นเอย "ช่งซิงหลัว... นายไปรู้จักกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่"

หลินปิ่นซย่าเอยเสียดห่อเหี่ยว "เมื่อเช้านี้ล่ะ"

"เมื่อเช้านี้? ล้อเล่นหรือเปล่า ฉันว่าเขาดูสนิทกับนายมากเลยนะ เขายังบอกให้นายโทรหาถ้ากลับมาแล้ว"

หลินปั้นชยากล่าว "แต่ฉันไม่มีโทรศัพท์นะ"

เพื่อนโต๊ะข้างเคียงเสนออย่างกระตือรือร้น "ไม่เป็นไรๆ ใช้ของฉันได้!" เขากล่าวพลางยึดโทรศัพท์ใส่งมือหลินปั้นชย่า แล้วยังส่งกระดาษที่เขียนเบอร์โทรศัพท์มาด้วย

หลินปั้นชยาลังเลครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ต่อสายหาซิงซิงหลว ปลายสายกดรับทันทีที่โทรติด เขาบอกให้หลินปั้นชย่าไปหาที่ชั้นห้า เดิมทีหลินปั้นชย่ายังลังเลอยู่เล็กน้อย แต่น้ำเสียงของซิงหลวฟังดูแน่วแน่มาก ดูเหมือนเขาจะมีเรื่องสำคัญ ไม่ให้เวลาหลินปั้นชย่าได้สงสัยนาน พุดจบก็ตัดสายทิ้งทันที

ด้วยความจนปัญญา หลินปั้นชย่าจึงได้แต่คืนโทรศัพท์ให้เพื่อนโต๊ะข้างเคียงไป แล้วตั้งใจจะไปหาซิงซิงหลวที่ชั้นห้า ตอนที่ขึ้นโทรศัพท์ให้ "จู่" หลินปั้นชย่าก็ถ้ามออกมา "ฉันยืมโทรศัพท์นายบ่อยๆ เหรอ"

"ไม่นะ" อีกฝ่ายกล่าว "นายจะยืมโทรศัพท์ฉันทำไม"

หลินปั้นชย่าพูดว่า "นั่นสิ ฉันจะยืมโทรศัพท์นายไปทำไม"

เพื่อนโต๊ะข้างเคียงทำหน้าที่ตาทิลิกพิลัน ไม่เข้าใจว่าหลินปั้นชย่าพูดอะไรอยู่ หลินปั้นชย่าเองก็ไม่อยู่อธิบายให้ฟัง เขาลุกขึ้นจากที่นั่งทันที ในที่สุดก็เจอแล้วว่าสิ่งที่รบกวนใจเขามาตลอดตั้งแต่เมื่อวานคืออะไรกันแน่

เพราะตัวเองไม่ได้ซื้อโทรศัพท์ แล้วก็แทบไม่ได้ติดต่อกับคนอื่นเลย สำหรับหลินปั้นชย่าแล้วเดิมทีเขาคงจะรู้สึกไม่คุ้นเคยกับสิ่งนี้ เขาไม่รู้จักรหัสใช้มัน แล้วก็ไม่มีความทรงจำว่าเคยใช้งานโทรศัพท์มาก่อน แต่ไม่ว่าจะเป็นตอนที่รับสายเมื่อวาน หรือว่าที่โทรออกหาซิงซิงหลววันนี้ หลินปั้นชย่าก็เหมือนจะใช้งานอุปกรณ์ชิ้นเล็กนี้ได้โดยไม่ต้องมีใครสอนเลย...ราวกับว่าเขาเคยใช้มาแล้วนับร้อยนับพันครั้งก็มีปาน

หลินปั้นชย่าเงิบขริมตลอดทาง ในใจคิดเดาไปร้อยแปด แต่ก็ไม่มีข้อสันนิษฐานไหนสามารถอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเขาได้

หลินปั้นชย่ายังคิดคำตอบไม่ออก เขาก็เดินขึ้นมาถึงชั้นห้าแล้ว ชั้นห้า

ไม่ใช่ชั้นของห้องเรียน ส่วนใหญ่เป็นห้องพักครู หลินปั่นซย่าเดินไประยะหนึ่ง ก็เห็นซ่งชิงหลิวที่อยู่สุดระเบียบทางเดิน

ซ่งชิงหลิวพิงขอบระเบียง เหมือนกำลังก้มหน้าเล่นโทรศัพท์อยู่ ทั้งๆ ที่เขาก็สวมชุดนักเรียนอยู่เหมือนกันแท้ๆ แต่กลับแต่งชุดนักเรียนออกมาได้มีสไตล์ต่างกันอย่างสิ้นเชิง หลินปั่นซย่าก้มหน้ามองรองเท้าฟละที่ไม่พอดีเท้าของตน แล้วยังขาทางเกงที่หลวมโพก เขาตั้งชายเสื้อตัวเอง หมายถึงไล่ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ผุดขึ้นมาออกไป

ซ่งชิงหลิวได้ยินเสียงฝีเท้าหลินปั่นซย่าก็เก็บโทรศัพท์ก่อนมองมาทางเขา หลินปั่นซย่าเตี้ยกว่าอีกฝ่ายมาก ดูผอมแห้ง ทั้งๆ ที่ขึ้น ม.ปลาย แล้วแต่ขนาดตัวก็ยิ่งเหมือนกับเด็ก ม.ต้น อยู่เลย ซ่งชิงหลิวมองเขาเดินมาตรงหน้าตน หลินปั่นซย่าเงยหน้าขึ้นอย่างระมัดระวังแล้วเอ่ยถาม "มีธุระอะไรหรือ"

เห็นๆ อยู่ว่าเป็นเพียงการพูดคุยธรรมดา แต่ซ่งชิงหลิวกลับเหมือนกำลังรังแกเด็กน้อยอยู่ซอบกล เขาเม้มปากเป็นมุมโค้งที่ดูไม่ค่อยจะสบอารมณ์นัก เอ่ยเสียงเรียบ "ไม่มีธุระแล้วจะเรียกนายมาไม่ได้หรือ"

"ปะ...เปล่า ฉันยังต้องเข้าคาบทบทวนภาคค่ำอีกนะ"

ซ่งชิงหลิวกล่าว "เมื่อวานนายเจอเรื่องแบบนั้นไป ไม่มีอะไรอยากพูดหรือรู้สึกแปลกใจบ้างเลยหรือ"

หลินปั่นซย่าเอ่ย "เหมือนจะทะแม่งๆ นิดหน่อย แต่พวกเราจะทำอะไรได้ล่ะ"

ซ่งชิงหลิวขยับเข้ามาใกล้ใบหน้าเขา ปากหวัดจะตะโดนปลายหูของหลินปั่นซย่าอยู่รอมร่อ เสียงของซ่งชิงหลิวเบาประดุจเสียงลม ลมหายใจกรุ่นร้อนทำให้หลินปั่นซย่าต้องหดคอกหนีอย่างอดไม่ได้ ซ่งชิงหลิวกล่าว "ฉันเห็นประวัติการโทรแล้ว ครั้งสุดท้ายนายรับสายสายหนึ่งด้วยใช้มัย นายไม่สงสัยหรือว่าใครเป็นคนโทรมา"

หลินปั่นซย่าเอ่ย "เป็น...เป็นใครหรือ"

"นั่นเป็นเบอร์ของฉินสวี"

หลินปั่นซย่าชะงักงัน

"แล้วทำไมเขาต้องโทรหานายกัน หรือถามอีกอย่างคือเขาคุยอะไรกับนายบ้าง" ซ่งชิงหัวหลูบตาลง มองเห็นใบหูของหลินปั้นชยาที่กำลังขึ้นสีแดงระเรื่อดูน่ารัก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความประหม่าหรือว่ารู้สึกจี้จี้ มันดันขึ้นมาเบาๆ บ่อยครั้ง ดูน่ารักและเป็นพิเศษ แต่เขารู้ว่าตอนนี้ยังไม่ใช่จังหวะเหมาะสม ช่งชิงความคิดชั่ววูบประหลาดๆ นั้นกลับลงไป เพียงแค่เบะปากเบาๆ เป็นการบ่งบอกว่าไม่สบอารมณ์

หลินปั้นชยาไม่ได้รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของซ่งชิงหัวเลย เขาคิดแค่ว่าร่ากายตนเองแนบชิดกับซ่งชิงหัวเกินไป หมายถึงจะถอยห่างไปก้าวหนึ่งทว่าด้านหลังเขากลับเป็นผนัง สุดท้ายเลยได้แต่ตอบคำถามซ่งชิงหัวไปอย่างกระอักกระอ่วน "เขา...เขาพูดกับฉันห้าคำ"

ซ่งชิงหัวถาม "ว่าอะไร"

"ออกไปจากที่นี่" หลินปั้นชยาพูดออกไป

"แค่นี้? ไม่มีอย่างอื่นแล้วหรือ"

"ไม่มี" หลินปั้นชยาตอบ "ฉันไม่รู้ว่าเขาหมายความว่ายังไง แล้วตอนที่เขาโทรหาฉันก็น่าจะ...ตายไปแล้วด้วย"

คนตายคนหนึ่งทำไมถึงโทรสายนี้มาได้

ออกไปจากที่นี่ มันหมายความว่ายังไง

ทั้งสองต่างจมสู่ภวังค์ความเงียบบัง

บทที่ 57

ฝัน (3)

เรื่องราวดูไม่ชอบมาพากลอย่างชัดเจน แต่คิดแล้วคิดอีกหลินปั้นชยาก็
 คำหัวไม่เจอสมอง* สักที และคงเป็นเพราะความเจียบงันทำให้บรรยากาศ
 ระหว่างเขากับซ่งซิงหัวเริ่มประหลาดขึ้นทุกที เดิมทีทั้งสองก็อยู่ใกล้กันมาก
 แล้ว แคะงยหน้าปลายจมูกของเขาก็หวัดจะเฉียดผ่านแก้มของซ่งซิงหัว

"คะ...คือว่า" หลินปั้นชย่าเอ่ยเสียงแผ่ว

"ทำไม"

"พวกเราใกล้กันเกินไปหรือเปล่า" หลินปั้นชย่าพูดคำนี้จบก็ถูกดวงตา
 ดำขลับของซ่งซิงหัวจ้องมอง แม้จะไม่ปรากฏสีหน้าใด แต่การที่จู่ๆ ก็ถูกจ้อง
 โดยไม่รู้สาเหตุก็ทำเอาหลินปั้นชย่าหวั่นใจเล็กน้อย เสียงเขาแผ่วลงเรื่อยๆ
 สุดท้ายก็เบาจนแทบไม่ได้ยิน "ช่วยถอยออกไปหน่อยได้หรือเปล่าครับ"

เขารู้สึกว่าน้ำเสียงนี้ของตัวเองฟังดูอ่อนแอจริง เห็นอยู่ชัดๆ ว่าคนที่กำลัง
 บีบคั้นคนอื่นอยู่คือซ่งซิงหัว แต่เป็นเพราะท่าทีของเขาแข็งกร้าวเกินไป
 จึงทำให้หลินปั้นชย่าหลงคิดไปว่าตนต่างหากที่เป็นผู้กระทำความผิด

ซ่งซิงหัวไม่ขยับ ใบหน้าไร้ซึ่งสีหน้าใดๆ เพียงแค่เอ่ยเสียงนิ่ง "ใกล้ไปหรือ
 ฉนั้นก็ไม่เท่าไรหรอก"

หลินปั้นชย่าเบิกตากลมๆ ของตนเอง สีหน้าดูซีดๆ ไปแล้ว

ท่าทางนี้ของหลินปั้นชย่าถูกใจซ่งซิงหัวไม่น้อย เขาไม่แกล้งเด็กน้อยอีก

* คำหัวไม่เจอสมอง เป็นการอุปมาว่าไม่รู้จะทำอะไร ไม่รู้ไม่เข้าใจความเป็นมาเป็นอย่างดี

ยอมถอยออกไปก้าวหนึ่ง ปากเอ่ยอะไรออกมาเสียงเบาจนหลินปั้นชยาได้ยินไม่ชัด แต่รู้สึกเหมือนตนกำลังถูกหยอดอย่างไรอย่างนั้น เขาก็มหันามองปลายรองเท้าของตัวเอง ไม่กล้าสบตากับซ่งชิงหลวอีก "ฉันขอตัวก่อน"

"ไปเถอะ" ซ่งชิงหลวปล่อยเขาไปในที่สุด

หลินปั้นชยารีบสาวเท้าวิ่ง เมื่อวิ่งไปถึงบันได เขาเหลือบมองไปยังทิศที่ซ่งชิงหลวอยู่ที่พบว่าตอนนี้ซ่งชิงหลวยังคงจ้องอยู่อย่างนั้น เขากระวนกระวายขึ้นมาทันที เดินเซจนเกือบสะดุดล้ม เคราะห์ดีที่ยื่นแขนออกไปยันผนังข้างๆ ไว้ได้ทัน

เขาวิ่งเหยาะๆ ลงจากบันไดมาตลอดทาง ไม่ง่ายเลยกว่าจะกลับมาถึงห้องเรียนได้ หลินปั้นชยาหอบแฮกๆ อยู่บนที่นั่งของตัวเอง

ไม่รู้ว่าหลีซู่กลับมามาตั้งแต่เมื่อไหร่ เวลานั้นถึงได้ขยับเข้ามาหยอกเขา "ไอ้ะ หน้าแดงแจ๋แบบนี้ออกไปเจอสาวสวยที่ไหนมาจ๊ะ"

หลินปั้นชยาแตกตื่น "นายพูดซีซิวอะไรนะ"

"เอ๋?" หลีซู่กล่าว "คงไม่ใช่ว่าฉันพูดถูกหรือคะ..." เขาคึกขึ้นมาทันที ทำหน้าราวกับจะเค้นความจริงออกมาจากปากหลินปั้นชยาให้ได้

สุดท้ายก็เป็นเพื่อนโต๊ะข้างเคียงของหลินปั้นชยาที่ทนดูต่อไปไม่ไหว เอ่ยอย่างละเหยใจว่า "หลีซู่ พอได้แล้วน้า หยุดแกล้งหลินปั้นชยาได้แล้ว ซ่งชิงหลวเรียกเขาออกไป มีสาวสวยที่ไหนกันเล่า"

หลีซู่พูด "ซ่งชิงหลว? เขาเรียกนายออกไป?"

หลินปั้นชยานึกว่าหลีซู่รู้อย่างนี้แล้วจะยอมปล่อยเขาไป ด้วยเหตุนี้จึงพยักหน้า แต่ไหนเลยจะรู้ว่าไอ้หมูตายไม่กลัวน้ำร้อนลวกอย่างหลีซู่ตัวนี้จะคึกยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

"นี่มันน่าตื่นเต้นยิ่งกว่าสาวสวยอีกนะ นายไปรู้จักเขาได้ยังไง เขาคุยอะไรกับนาย"

หลินปั้นชยาเกือบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ "เขาบอกฉันว่าถ้าหลีซู่ยังมาก่อกวนอีกจะมาต่อหยหลีซู่!"

เดิมเขาแค่พูดเล่นเท่านั้น ใครจะรู้ว่าวินาทีถัดมาหลีซู่ก็หุบปากจับ

ปนอุบอิบตาว่าไอ้คนใจแคบ

ขณะที่หลินปั่นชยากำลังอึ้งอยู่ว่าทำไมหลี่ชู่ถึงเชื่อฟังมากขนาดนี้ก็ได้ยินเพื่อนโต๊ะข้างเคียงเอ่ยระคนหัวเราะออกมาหนึ่งประโยค "ก่อนหน้านี้หลี่ชู่เคยโดนซังซิงหลัวจัดการมาก่อน"

"อ้อ อย่างนี้เอง" หลินปั่นชยาเข้าใจทันที

เพื่อนคนนั้นเอ่ย "ขนาดเรื่องพวกนี้นายก็ยังไม่รู้เหรอ"

หลินปั่นชยา "ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย"

"อ้อ เป็นเพราะนายรักการเรียนเกินไปสินะ" อีกฝ่ายขบคิดแล้วก็คิดข้อสันนิษฐานที่ไม่นับเป็นข้อสันนิษฐานนี้ออกมา

หลินปั่นชยาถาม "พวกนายรู้เรื่องพวกนี้กันหมดเลยเหรอ เรื่องตั้งแต่เมื่อไหร่"

เพื่อนโต๊ะข้างเคียงแล้วว่า "ตั้งแต่ปีหนึ่งนะ ใครๆ ก็รู้กันหมด ไม่ใช่แค่คนในห้องนะ ทั้งโรงเรียนน่าจะรู้เรื่องนี้กันหมดแล้ว..."

หลินปั่นชยาร้องอ้อ แต่ในแววดตากลับยังอึ้งใจ เขาไม่มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับเรื่องที่เพื่อนคนนี้พูดถึงเลย... ไม่นิ พุดให้ถูกคือเขาแทบไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นรอบตัวเลยต่างหาก ถึงขั้นที่รู้สึกว่าการเพื่อนร่วมชั้นดูแปลกหน้าด้วยซ้ำ มีหลายต่อหลายคนที่เขาายังเรียกชื่อไม่ถูก สิ่งเดียวที่พอจะจำได้เยอะหน่อยกลับเป็นหลี่ชู่ที่คอยหาเรื่องคุยกับเขาอยู่ตลอดเวลา

ก่อนหน้านี้ก็เหมือนจะเกิดความรู้สึกอย่างนี้ด้วยเช่นกัน อาจเป็นเพราะเรื่องแปลกๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้ทำให้ความรู้สึกเหล่านี้ชัดเจนนยิ่งขึ้น

เวลาสามทุ่มกว่า นักเรียนที่ไม่ได้อยู่หอต่างเลิกคาบทบทวนด้วยตัวเองแล้ว เด็กนักเรียนพากันออกไปข้างนอก ในห้องเรียนพลันโล่งไปกว่าครึ่ง

หลินปั่นชยาก็มองหน้าอ่านหนังสือ ไม่ได้สนใจสถานการณ์รอบข้างเท่าไรนัก พอรู้สึกตัวอีกทีในห้องเรียนก็เหลือคนไม่มากแล้ว เขารู้สึกอยากเข้าห้องน้ำพอดี จึงวางหนังสือในมือลง ลูกขึ้นตั้งใจจะไปจัดการปัญหาทางสรีรวิทยาลึกหน่อย เมื่อเดินไปถึงระเบียงทางเดินก็พลันพบว่าด้านนอกฝนเริ่มตกอีกแล้ว

ฝนรอบนี้ตกลงมาอย่างกะทันหันมาก ทั้งที่เมื่อไม่กี่วินาทีที่แล้ว

สูงเด่นอยู่แต่ๆ ตอนนี่โลกทั้งใบพลันมืดลงมา ไฟระเบียงทางเดินสลัวเล็กน้อย
หลินปั้นชย้าเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างเชื่องช้า

ในโถงห้องน้ำไม่ได้เปิดไฟอยู่ ประตูห้องน้ำส่วนใหญ่ก็เปิดอ้าไว้ มีเพียง
บานเดียวที่ปิดอยู่ โดยรอบมืดมิดไปหมด

หลินปั้นชย้าจัดการปัญหาทางสรีรวิทยาเสร็จแล้วกำลังก้มหน้าล้างมือ
กลับได้ยินเสียงคนตะโกนออกมา "มีคนอยู่หรือเปล่า"

หลินปั้นชย้าคิดว่าเป็นนักเรียนสักคน จึงถามกลับว่า "มีอะไรหรือ"

"มาช่วยฉันหน่อยได้มั๊ย"

สิ่งแรกที่หลินปั้นชย้าคิดได้คือคนคนนี่ไม่มีกระดาษทิชชู เขาคำล้ากระเป๋าสีเสื้อ
ตัวเองก่อนเอ่ย "ฉันก็ไม่ได้เอาทิชชูมา ให้ฉันไปหามาให้เอามั๊ย"

"ไม่...ไม่ได้จะเอาทิชชู" คนคนนั้นกล่าว "ฉันลงไปไม่ได้ นายช่วยเอาฉัน
ลงไปที"

หลินปั้นชย้ารู้สึกว้าวุ่นพิลึกพิลั่น "ลงไปไม่ได้? นายอยู่ตรงไหนเนี่ย
ทำไมถึงลงมาไม่ได้ล่ะ"

"นายรีบมาช่วยฉันทีเถอะ ฉันลงไปไม่ได้จริงๆ"

หลินปั้นชย้าไม่รู้เลยว่าคำพูดของคนคนนี้หมายถึงอะไร ได้แต่เดินไป
หน้าประตูห้องน้ำก่อนตบๆ ประตู "นายอยู่ข้างในหรือเปล่า เกิดอะไรขึ้นหรือ
นายเปิดประตูสิ?"

คนคนนั้นไม่ตอบคำถาม เอาแต่พูดซ้ำๆ ว่าช่วยฉันทีเถอะ น้ำเสียง
อ่อนหวานของเขาในตอนแรกเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความบ้าคลั่ง สุดท้ายก็ร้อง
จนเสียงแหบแห้ง ฟังดูสยของมาก หลินปั้นชย้ารู้สึกว้าวุ่นเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล
เล็กน้อย คิดในใจว่าจะเกิดเรื่องอะไรกับอีกฝ่ายหรือเปล่า จึงนั่งยองลงหมายจะ
มองลอดช่องใต้ประตูไปว่าเกิดอะไรขึ้นด้านในนั้น แต่ใครจะรู้ว่าหลังจากเขา
ย่อตัวลงก็พลันจมสู่ความเงียบวังงั้น แม้แสงจะมีดสลัวมาก แต่เขาก็ยังเห็นได้
เต็มตาว่าในห้องน้ำห้องนี้ว่างเปล่า...ไม่ได้มีใครอยู่ในนั้นเลย

ทว่าเสียงร้องไหยหวนแสบหูยังคงร้องขอความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง
คล้ายจะแผ่วไว้ด้วยเสียงสะอึกสะอื้นแหลมอยู่ด้วย หลินปั้นชย้าถอยหลังไป

ด้วยความลึกลับ เขามองห้องน้ำ ก่อนตัดสินใจออกไปหาคนช่วย

ตอนนี้ดีก็มากแล้ว พวกอาจารย์ต่างออกจากโรงเรียนกันหมดในห้องเรียนก็เหลือเพียงนักเรียนอยู่ไม่กี่คน หลินปั้นชย่อกวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วก็เห็นหลี่ซู่ที่นั่งคุกคู้ทำอะไรไม่รู้ อยู่มุมหนึ่งของห้อง จึงเอ่ยเรียก "หลี่ซู่"

หลี่ซู่เงยหน้าเหลือบมองหลินปั้นชย่า "ทำไมเหรอ"

"ออกมาหน่อยสิ"

"มีอะไรอะ" หลี่ซู่กระโดดลงจากเก้าอี้ เดินมาตรงหน้าหลินปั้นชย่า "ไม่แน่ใจว่านายจะยอมมาเรียกฉันก่อน เป็นเรื่องที่ทำได้ยากจริงๆ"

"อย่ามาไร้สาระนะ ฉันมีเรื่องอยากให้นายช่วยจริงๆ"

"ทำไมเหรอ"

"ในห้องน้ำเหมือนจะมีคนร้องขอความช่วยเหลืออยู่" หลินปั้นชย่าเอ่ย "โทรศัพท์นายส่องไฟได้หรือเปล่า ไปดูกับฉันหน่อยได้มั๊ย"

หลี่ซู่กล่าว "ขอความช่วยเหลือ? แค่เข้าห้องน้ำจะขอความช่วยเหลืออะไรได้ หรือว่าหล่นหลุมอะไรไปหรือไง"

หลินปั้นชย่าไม่กล้าเห็นด้วยกับอารมณ์ขันที่ไม่รู้จักกาลเทศะของอีกฝ่ายเลยจริงๆ แต่อย่างไรเขาก็ให้ความช่วยเหลือได้ ดังนั้นจึงไม่ยอมต่อว่าเขาสักคำ เพียงเผยสีหน้าละเหี่ยวใจออกมา "โทรศัพท์นายส่องไฟได้มั๊ย ไฟในห้องน้ำพังแล้ว มองไม่เห็นอะไรเลย"

"ได้ซี" หลี่ซู่หัวเราะคิกคัก

ทั้งสองเดินไปหน้าทางเข้าโถงห้องน้ำ เสียงร้องเมื่อครู่หยุดลงแล้ว ห้องน้ำแคบๆ นี้ปกคลุมไปด้วยความเงียบสงัดและความมืดมิด หลี่ซู่หยุดฝีเท้าอยู่หน้าทางเข้า ลังเลครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยออกมา "มีใครอยู่มั๊ย"

ไม่มีใครขานตอบ

"เหมือนจะไม่มีใครนะ" หลี่ซู่หันไปมองหลินปั้นชย่า

หลินปั้นชย่ากล่าว "มองฉันทำไม เข้าไปสิ?"

หลี่ซู่เอ่ยอย่างใจเย็น "เข้าไปทำอะไร ช่างในไม่มีใครอยู่ไม่ใช่เหรอ"

หลินปั้นชย่าชี้ห้องน้ำห้องริมสุดที่ปิดประตูอยู่ "เขาอยู่ในนั้น" เมื่อเห็น

หลี่ชู่ไม่ยอมก้าวเท้าเข้าไปเสียทีเลยพูดด้วยน้ำเสียงแคลงใจ "คงไม่ใช่ว่านายกลัวอยู่ใช่ไหม?"

หลี่ชู่ตะโกนกร้าวว่า "กลัว? จะไปกลัวอะไร ฉันหลี่ชู่ บนโลกนี้ฉันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น!"

"งั้นก็เข้าไปสิ"

หลี่ชู่ "..."

ปากบอกว่าจะไม่กลัว แต่เขากลับย้ายร่างตัวเองเข้าไปในห้องน้ำซ้ำๆ ด้วยความเร็วเท่าเต่า แทบจะปิดสีหน้าไม่เต็มใจไว้ไม่มีผิดแล้ว

หลินปั้นชยาบอกให้เขาเปิดฟังก์ชันไฟฉายของโทรศัพท์ เขาสีล้าท่ามากอยู่ก่อนวันกว่าจะเปิดไฟขึ้นมาได้ สุดท้ายหลินปั้นชยาก็นอนดูไม่ไหวจริงๆ จึงเอ่ยว่า "เอาโทรศัพท์มาให้ฉัน ฉันจะเข้าไปดู ถ้านายกลัวก็ไปรออยู่หน้าห้องน้ำเถอะ"

ใครจะรู้ว่าพอหลี่ชู่ได้ยินคำพูดนี้ก็โกรธเพราะความอับอายขึ้นมาทันที "หลินปั้นชยา นายอย่าดูถูกคนอื่นนะ ฉันหลี่ชู่! เป็นคนยังงั้นนายไม่รู้หรือ?! กลัวงั้นหรือ?! วันนี้อย่าให้มีผี ฉันก็จะลากหัวมันเข้าห้องน้ำแล้วจับกดหัวมออีกสิบนาที!" กล่าวพลางยกโทรศัพท์มือถือขึ้น นั่งยองลงมองเข้าไปด้านในในห้องน้ำ เขากำลังอยู่ครู่หนึ่งค่อยเอ่ยอย่างกลางแคลงใจว่า "ข้างในเหมือนจะไม่มีใครเลย นายแน่ใจนะว่าได้ยินเสียงจากข้างในจริงๆ?"

หลินปั้นชยากล่าว "แน่สิ"

หลี่ชู่กลอกตา "เดี๋ยวฉันเปิดประตูเอง"

ก่อนหลินปั้นชยาจะทันได้ถามว่าเขาจะเปิดประตูยังไง ก็เห็นไอ้เจ้าหลี่ชู่ยกเท้าขึ้นถีบเข้าไปที่ประตูบางๆ นั่นอย่างจิง รูปร่างเขาย่างกับเด็กผู้หญิง แต่เวลาทำอะไรก็เหมือนพี่ชายเลือดร้อนเสมอ หลินปั้นชยายังไม่ทันไหวตัว เขาก็ถีบประตูบานนั้นและจนไม่เหลือเค้าเดิม แต่ที่ทำให้หลินปั้นชยาหมดคำจะพูดมากที่สุดคือเขาถีบไปพองกำชับหลินปั้นชยาไปพองด้วยว่า "ถ้าอาจารย์ถามนายห้ามบอกเด็ดขาดเลยนะว่าฉันเป็นคนถีบ..."

หลินปั้นชยา "... นายนี้มันซ่อมหน้าต่างก่อนฝนตก* จริงๆ"

* ซ่อมหน้าต่างก่อนฝนตก เป็นสำนวน หมายถึงมีการเตรียมการล่วงหน้า กันไว้ดีกว่าแก้

หลี่ซู่ไม่ยั้งแรงไว้เลย ถีบไปหลายครั้งแล้วประตูก็ส่งเสียงเอี๊ยดเบาๆ เพราะหวัดจะร่วงลงพื้นอยู่รอบร่อ หลี่ซู่คิดว่าไม่มีคนในห้องน้ำห้องนี้แน่นอน กำลังจะพูดว่าหลินปั้นซย่าคิดมากไป ใครจะรู้ว่าหลังจากได้เห็นภาพที่อยู่ด้านหลังประตู ทั้งตัวก็ต้องแข็งค้างอยู่กับที่

เป็นอย่างที่หลินปั้นซย่ากล่าวจริงๆ หลังประตูมีคนอยู่ แต่กลับไม่ใช่คนเป็น...คนคนนั้นถูกเชือกเส้นหนึ่งรัดคอแขวนไว้กับท่อน้ำด้านบน ลึบลื่นออกมา ยาวเหยียด ใบหน้าน่าสยดสยองยิ่ง บนตัวเขายังสวมชุดเครื่องแบบนักเรียนอยู่ ชัดเจนแล้วว่าเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนของพวกเขา

หลี่ซู่เข้าใจทันทีว่าทำไมเมื่อที่เขาถึงมองไม่เห็นเท้าของอีกฝ่าย...ก็เพราะเท้าของอีกฝ่ายอยู่สูงจากพื้นหลายสิบเซนติเมตร พวกเขาทั้งสองมองจะไปเห็นได้อย่างไร ภาพน่าสยดสยองสุดฤทธิ์นี้ทำเอาหลี่ซู่ถอยกรูดอย่างแรงหลายก้าว โดยไม่อาจควบคุม จนหลังชิดผนังเขาถึงได้หยุดถอย สิ้นเลือดบนใบหน้าหายไปหมดแล้ว แม้แต่เสียงก็แหบแห้งไปด้วย "เซี่ย! บัดซบ! นะ...นี่มันอะไรเนี่ย...!"

หลินปั้นซย่ายืนอยู่ตรงหน้าร่างนั้น นึกถึงคำพูดที่เขาได้ยินเมื่อครู่ขึ้นมา 'ฉันลงไปไม่ได้ นายช่วยเอาฉันลงไปที'...ตอนนี้เขาเพิ่งเข้าใจความหมายของคำพูดดังกล่าว ขนอ่อนพลันตั้งชันขึ้นมาทันควัน

หลี่ซู่ยื่นพนาคำคำอยู่ข้างหลังไม่หยุด คล้ายอยากจะใช้คำหยาบมาไล่ความไม่สบายใจออกไปจากใจ เขาจุดหลินปั้นซย่า หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "หลินปั้นซย่า ยังจะยืนอึ้งอยู่ทำไม แจ้งความสิ..."

หลินปั้นซย่าถึงรู้ตัว "จริงด้วย!"

หลี่ซู่จะเป็นบ้าเดี๋ยวนั้น เขาคิดว่าตัวเองก็ใจกล้าไม่น้อย แต่เมื่อได้เห็นคนตายจริงๆ ขนอ่อนทั้งร่างก็พากันลุกเกรียว ทว่าหลินปั้นซย่าที่ตัวเล็กๆ อย่างกับสัตว์ตัวน้อยตรงหน้ากลับไร้ซึ่งปฏิกิริยาใดๆ ไม่แม้แต่จะพูดอะไรออกมาสักคำ ถ้าไม่ใช่เพราะสีหน้าอีกฝ่ายไม่มีความเปลี่ยนแปลงเลยสักนิด หลี่ซู่คงสงสัยว่าหลินปั้นซย่าตกใจกลัวจนซ็อกไปแล้วด้วยซ้ำ

ออกมาจากห้องน้ำได้ หลี่ซู่รีบโทรหา 110 ทันที เขาเขากะปลกกะเปลี้ย จนต้องนั่งคุกคู้อยู่นอกห้องน้ำไม่กล้าเข้าไปในนั้นอีก

หลินปั้นซย่ายืนอยู่ข้างๆ เมื่อหลี่ซู่ซำเลื่องมองเขาถึงพบว่าคนคนนี้
ดันยืนเหม่อลอยอยู่

"นายคิดอะไรอยู่หรือ" หลี่ซู่ซำถามอย่างสนใจ

"กำลังคิดว่าเขาขึ้นไปได้อย่างไร" หลินปั้นซย่ากล่าว "เมื่อที่พวกเราไม่เห็น
เก้าอี้ได้เท่าเขาเลยใช้มั้ย"

หลี่ซู่ซำจะจริงด้วย บนพื้นว่างเปล่า ไม่มีอะไรที่สามารถเหยียบขึ้นไปได้เลย

"งั้นเขาจะขึ้นไปได้อย่างไรกัน" หลินปั้นซย่าแปลกใจ

"ไม่นึกว่านายยังมีอารมณ์คิดเรื่องนี้อยู่อีก นับถือๆ"

"งั้นควรคิดอะไรล่ะ"

หลี่ซู่ "... ไม่นึกเลยว่าตนจะตอบคำถามของหลินปั้นซย่าไม่ได้

ทันทีที่ตำรวจได้ยืนยันว่ามีคดีฆาตกรรมก็เร่งรุดมาโดยไว ที่มาพร้อมกัน
ยังมีอาจารย์ประจำชั้นของพวกเขาด้วย อาจารย์ประจำชั้นเห็นหลี่ซู่ก็ดำหนิไป
หนึ่งชุด ต่อว่าว่าตึกขนาดนี้แล้วยังไม่กลับไปอีก สุดท้ายก็มาเจอเรื่องแบบนี้
ไม่ใช่การหาเรื่องใส่ตัวหรือ แล้วยกหันมาเจอหลินปั้นซย่าที่ยืนหน้าซื่อตาใส
อยู่ข้างๆ อย่างว่าง่าย น้ำเสียงปลันอ่อนโยนขึ้นมามั่นเท่าทันที ถ้าไม่ถือว่า
หลินปั้นซย่าตกใจกลัวหรือไม่ แล้วยังปลอมประโลมอีกครู่ใหญ่

หลังออกมาจากห้องพักครูโบหน้าหลี่ซู่ก็เต็มไปด้วยความไม่ยอม "จริงๆ เลย
แก่แล้วสายตาฝ้าฟางสินะ ใครที่ตกใจกลัวกันแน่ยังดูไม่ออกหรือไงวะ"

หลินปั้นซย่าปรายตามองเขา "ไหนนายบอกว่าไม่กลัวไง?"

หลี่ซู่ "... เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเอ่ยว่า "ฉันหมายความว่า
เขาน่าจะปลอมใจนายอีกหน่อย หลังจากนั้นนายจะได้ไม่มีแผลใจจนกระทบ
กับผลการเรียนของนาย!"

เห็นสภาพเขาที่เถียงข้างๆ คุๆ แบบนี้หลินปั้นซย่าก็คิดว่าเขาไม่ได้
นำราคาญขนาดนั้นแล้ว ก่อนเขยร้อยยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้

หลี่ซู่โมโห "ยังจะยิ้มอีก ยังอีก..."

หลินปั้นซย่ายิ้มหัวเราะว่ายิ่งกว่าเดิม

แกลังกันไปมาครู่หนึ่งห้องฟ้าก็มีตสนิทเพราะดีกมากแล้ว หลี่ซู่เก็บ

กระเป๋าหนังสือตั้งใจจะกลับบ้าน เดิมหลินปั่นชยายังอยากกำชับให้เขาระวังความปลอดภัยด้วย แต่ก็เห็นชะก่อนว่านักเรียนต่างชาติที่เดินอยู่กับหลี่ซู่ก่อนหน้านั้นมารออยู่ตรงหน้าประตูตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ คนคนนั้นตัวสูงชะลูด เมื่อยืนฟังข้างประตูก็อย่างกับเป็นผู้ใหญ่โตเต็มวัยคนหนึ่ง

หลินปั่นชย่าบอกให้หลี่ซู่รู้ "เพื่อนนายมาแล้ว"

หลี่ซู่ชำเลืองมองคนคนนั้นแล้วเอ่ยอย่างอหังการ "เขาไม่ใช่เพื่อนฉันสักหน่อย"

"หา? งั้นทำไมพวกนายถึงอยู่ด้วยกันบ่อยๆ ละ"

หลี่ซู่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเอ่ย "ถ้าอยู่ด้วยกันแล้วเป็นเพื่อนสนิท งั้นพวกเราสองคนก็เป็นเพื่อนสนิทกันใช่ปะ"

หลินปั่นชย่าพูดไม่ออก

"ช่างเถอะ ฉันจะบอกนายก็ได้" หลี่ซู่ดูเหมือนจะไม่สบอารมณ์นัก "หลี่เยเป็นคนที่พักฉันพักกลับมาจากต่างประเทศ... ลูกชายของแม่เลี้ยงฉัน หรือก็คือน้องชายคนละพ่อคนละแม่ของฉัน" ตอนที่เขาพูดคำว่าน้องชาย เขาแทบจะกัดฟันพูดออกมาอยู่แล้ว 'ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไรกับหลี่เยกันแน่ถึงทำให้เขาเคียดแค้นขนาดนี้'

แต่นั้นก็เป็นเรื่องในครอบครัวเขา หลินปั่นชย่าไม่ควรก้าวก่าย หลี่ซู่พูดจบก็โบกมือลา ยกกระเป๋าหนังสือขึ้นสะพายแล้วออกจากห้องไป หลี่เยตามหลังเขา คนหนึ่งนำหน้าคนหนึ่งตามหลังเดินจากไป

หลินปั่นชย่าเองก็เก็บกระเป๋าแล้วกลับห้องพักตัวเองเช่นกัน กว่าเขาจะกลับถึงห้องก็ตึกมากแล้ว หลังจากหลินปั่นชย่ารีบอาบน้ำลวกๆ เสริงก็ขึ้นเตียงหลับปุ๋ยไป

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ชาวที่มีคนเสียชีวิตในห้องน้ำชายก็แพร่ไปทั่วทั้งโรงเรียน เรื่องราวแปลกๆ ถูกเอาออกไปเล่ากันครึกโครม เรื่องที่เล่ากันแพร่หลายที่สุดคือเป็นเพราะกดดันเรื่องเรียนมากเกินไป แล้วยังมีคนบอกว่าเขาถูกผู้หญิงที่ชอบปฏิบัติแสบจนกระทบจิตใจอย่างรุนแรง แน่นนอนว่ายังมีข่าวลือเล็กๆ ว่าเขา

ถูกสาปด้วย

เพราะเรื่องนี้ทั้งห้องเรียนจึงโหวกเหวกกันตลอดทั้งเช้า หลินปั้นชย่า ในฐานะที่เป็นผู้เห็นเหตุการณ์คนแรกก็ได้รับความสนใจจากเพื่อนร่วมชั้น ทั้งห้องด้วยเช่นกัน พวกเขาไม่กล้าไปรบกวนหลินชู่ก็เลยวิ่งโร่มาถามรุ่นพี่ถามนี้ กับหลินปั้นชย่าแทน สุดท้ายหลินปั้นชย่าก็ทนไม่ไหวแล้วจริงๆ ฉวยจังหวะ ตอนพักเที่ยงวิ่งออกจากห้องเรียนมาพักหายใจข้างนอก

หลินปั้นชย่ามีเงินค่าอยู่ค่ากินน้อยมาก ปกติจะกินอาหารที่ราคาถูกที่สุด ในโรงอาหาร พวกที่ราคาเพียงสองโคว* ก็สามารถเลือกกับข้าวได้สามอย่าง อะไรพวกนั้น แม้จะมีแต่กับข้าวที่ไม่มีเนื้อเลยก็เถอะ แต่กับข้าวราคาแค่ หนึ่งโควก็พออย่าใส่เขาแล้ว หลินปั้นชย่ากำลังตั้งใจจะไปสั่งข้าวที่ช่องสั่งอาหาร ตามปกติ แต่กลับถูกใครบางคนดึงคอเสื้อจากด้านหลังเสียก่อน เขาผงะเบาๆ เอี้ยวตัวไปมองก็เห็นว่าเป็นซ่งชิงหลัว

ซ่งชิงหลัวก้มหน้ามองเขาแล้วเอ่ยถาม "ไปไหน"

หลินปั้นชย่าโชว์บัตรอาหารในมือของตัวเอง "กินข้าวเที่ยงครับ..."

"จะกินอะไร"

หลินปั้นชย่าชี้ไปที่ช่องสั่งอาหารลือกที่ตนตั้งใจจะไป

ซ่งชิงหลัวปรายตามองตามไป ริมฝีปากเม้มเบาๆ "ไม่รู้ว่หลินปั้นชย่า คิดมากไปเองหรือเปล่า แต่เขามักจะรู้สึกเหมือนว่าซ่งชิงหลัวดูไม่สบอารมณ์สักเท่าไร

"มานี่" ซ่งชิงหลัวดึงหลินปั้นชย่าให้เดินตาม

หลินปั้นชย่าสู้อแรงอีกฝ่ายไม่ไหวเลย เขาเพิ่งค้นพบว่าแม้ซ่งชิงหลัวคนนี้จะดูผอมบาง แต่จริงๆ แล้วมีพลังกำลังมหาศาล ลากตัวเขาไปอย่างกับลาก ลูกพลาสติก พอถูกลากตัวไป เขาถึงรู้ว่าเพื่อนร่วมชั้นรอบๆ ต่างก็มองมาทางนี้ เขาเลยกลัวว่าตัวเองดีดดินมากไปจะยิ่งดึงดูดความสนใจคนอื่น สุดท้ายก็ ได้แต่ยอมให้ซ่งชิงหลัวหิ้วตัวกลับไปที่อาคารเรียนแต่โดยดี

สุดท้ายซ่งชิงหลัวก็หิ้วหลินปั้นชย่าเข้ามาในสโมสรนักเรียน หลังจากจับ

* โคว เป็นภาษาพูดที่คนจีนทั่วไปใช้กัน หมายถึงหยวนซึ่งเป็นค่าเงินของจีน

หลินปั่นชย่านั้นแก้อ้ก็เอ่ยบอกให้มันรอก่อนจะเดินออกไป...ในตอนที่ออกไป
เขายังไม่ลืมล็อกประตูจากด้านนอกด้วย

หลินปั่นชย่าลนลานขึ้นมาทันที คิดในใจว่าตนถูกขังแล้วใช่ไหม ช่งชิงหัว
จะทำอะไรหากันแน่

ในห่วงอารมณ์ที่กระสับกระส่าย ไม่นานหลินปั่นชยาก็เห็นว่าช่งชิงหัว
กลับมาพร้อมกับถือกระติกเก็บความร้อนไว้ในมือ

ช่งชิงหัววางกระติกเก็บความร้อนลงตรงหน้าหลินปั่นชย่า ก่อนพ่นออกมา
หนึ่งคำ "กิน"

หลินปั่นชย่ามีนงง "กะ...กินอะไร"

ช่งชิงหัวยืนอยู่ตรงหน้าเขา น้ำเสียงฟังดูละเอียดเล็กน้ย "จะกินอะไร
ได้ล่ะ" ตอนที่หลินปั่นชย่าไม่ทันตั้งตัว อีกฝ่ายก็ยื่นมือออกมาหยิกแก้มเขา
หนึ่งที จากนั้นก็จีปากอย่างไม่พอใจ

หลินปั่นชยารู้สึกว่าตนเองถูกรังเกียจขึ้นมาทันที เอ่ยเสียงกระซิบว่า
"นี่มันข้าวเที่ยงของนายหรือเปล่า ถ้าฉันกินแล้วนายจะกินอะไรล่ะ"

ช่งชิงหัวกล่าว "ก็กินด้วยกันสิ"

พูดไปก็เปิดกระติกเก็บความร้อนไปด้วย เผยให้เห็นกับข้าวหลายอย่าง
ด้านใน หลินปั่นชย่ามองเพียงปราดเดียวก็ต้องลอบกลืนน้ำลาย แต่ก็ตระหนัก
ได้ทันทีว่านี่ไม่ใช่การกระทำที่ดีนัก เขาตั้งใจจะปฏิเสธ ทว่าในทันทีที่คำพูด
มาถึงปลายลิ้น ช่งชิงหัวก็คืบไ้สักรอกขึ้นใหญ่ขึ้นมาอย่าดปากเขาแล้วเรียบร้อย
ยังไม่ทันได้พูดคำปฏิเสธ ลิ้นของเขาก็ได้ลิ้มรสชาติของไ้สักรอกแล้ว

หอมกรุ่น อ่อนนุ่ม รสชาติที่ไร้การปรุงแต่งและความอร่อยอันเป็นเอกลักษณ์
ของไ้สักรอกแผ่ซ่านไปทั่วปลายลิ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งตัวหลินปั่นชย่าอ่อนโยน
ลงมาทันที ดวงตากลมเบิกกว้างราวกับตกใจกับความอร่อยที่ไม่เคยได้ลิ้มลอง
มาก่อนอย่างไรอย่างนั้น

ช่งชิงหัวเห็นสีหน้าของเขาก็ขมวดคิ้ว "ไม่ชอบหรือ"

หลินปั่นชย่าตอบว่า "ชอบ..."

"งั้นกินเถอะ นายต้องกินอะไรดี ๆ บ้าง" ช่งชิงหัวชะงักก่อนเอ่ยเสริมว่า

"ตัวเล็กเกินไปแล้ว"

หลินปั้นชยอยากเถียงมากกว่าตัวเองก็ตัวใหญ่ แต่เมื่อเห็นส่วนสูงของ ซ่งชิงหลัวแล้วพอหันกลับมามองตัวเองก็เหียวทันใด

หลังกินคำแรกไปแล้ว คำที่เหลือก็เป็นธรรมชาติมากขึ้น อาหารที่บรรจ เต็มกระตักทั้งสองกินกันจนหมดเรียบร้อย

หลินปั้นชยทำได้กินอาหารรสเลิศแบบนี้บ่อยครั้งมาก ตอนเด็กขอแค่ ได้กินอ้อมก็ถือว่าไม่เลวแล้ว หลังจากขึ้นชั้นมัธยมต้น ส่วนใหญ่ก็จะจัดการกับความหิวที่โรงอาหาร กล่าวตามหลักนี้ควรจะเป็นครั้งแรกที่ได้กินอาหารอร่อย ขนาดนี้ แต่ไม่รู้ทำไมรสชาติของอาหารมือนี่เขากลับรู้สึกคุ้นเคยกับมันนิดๆ กินอยู่ดีๆ ก็ถึงกับน้ำตาวันขึ้นมาเล็กน้อยอย่างน่าประหลาด

ซ่งชิงหลัวกินค่อนข้างน้อย กินไปแค่ครึ่งหนึ่งเขาก็วางตะเกียบลงข้างๆ และจ้องมองหลินปั้นชย

หลินปั้นชยกำหมัดกำตาคินไม่รู้สึกรู้สึกละเลยว่ายตาของคนตรงหน้า ดูมีเสน่ห์แอบแฝง

"ปกติกินแต่ข้าวในโรงอาหารหรือ" ซ่งชิงหลัวถาม

"ใช่" หลินปั้นชยกล่าว "ในโรงอาหารก็อร่อยดี ทั้งถูกทั้งสะอาด"

ซ่งชิงหลัวขบคิด "เดือนหนึ่งใช้เงินเท่าไร"

คำว่าเงินคำนี้ถือเป็นหายนะในชีวิตหลินปั้นชยเลยก็ว่าได้ เมื่อได้ยิน คำคำนี้เขาก็รู้สึกกระวนกระวายเล็กน้อย เขาคำนวณลวกๆ เอ่ยอ้อๆ อึ้งๆ ว่า "ก็... ร้อยกว่าหยวนล่ะมัง" ทุกเช้าจะกินหมั้นโถวราคาห้าเหมา ตอนเที่ยงกินข้าว สามหยวน ตอนค่ำกินหมั้นโถวราคาห้าเหมา หรือไม่ก็บะหมี่ซามละหยวน วันหนึ่งรวมแล้วใช้เงินสี่ถึงห้าหยวน หนึ่งเดือนก็ไม่เกินหนึ่งร้อยห้าสิบบหยวน

พอใช้อย่างประหยัดแบบนี้ แค่เงินทุนการศึกษาที่พอสำหรับใช้ใน ชีวิตประจำวันแล้ว เพียงแต่ส่วนของค่าเทอมเขายังต้องไปขยันเพิ่มตอน ช่วงปิดเทอมหน้าหนาวและหน้าร้อนโดยการไปช่วยร้านค้าเล็กๆ ทำงาน โดยสรุป แม้จะใช้ชีวิตอย่างยากลำบากแต่ก็ยังพอประทังชีวิต

ซ่งชิงหลัวสีหน้าไม่ดีนัก หลินปั้นชยไม่เข้าใจว่าเขาทำหน้าที่แบบนี้

หมายความว่ายังไง ด้วยเหตุนี้จึงวางตะเกียบลงอย่างเบาเมื่อ เอย์เสียงแผ่ว "ทำไมถึงใจดีกับฉันขนาดนี้ล่ะ"

ซ่งซิงหลัวเอ๋ย "เดาคูสิ?"

หลินปั้นชยาไหนเลยจะทนายถูก เขาเป็นแค่เด็กนักเรียนธรรมดาๆ ไม่กี่วันก่อนยังเป็นคนแปลกหน้าสำหรับซ่งซิงหลัวอยู่เลย ลูๆ ก็มาทำดีกับเขาแบบนี้เขาย่อมทำตัวไม่ถูกแน่นอนอยู่แล้ว จนถึงกับเริ่มสงสัยด้วยซ้ำว่าซ่งซิงหลัวมีจุดประสงค์แอบแฝงที่บอกใครไม่ได้หรือเปล่า...แต่เขาก็เป็นแค่นักเรียนยากไร้ จะมีอะไรให้หลอกใช้ได้

หลินปั้นชยาตอบตรงไปตรงมา "เดาไม่ออก"

"เดาไม่ได้งั้นก็ช่างเถอะ" ซ่งซิงหลัวกล่าว "คิดซะว่าเป็นอารมณ์ชั่ววูบของฉันแล้วกัน"

หลินปั้นชยา "..."

"กินต่อเถอะ อย่าให้เสียของ"

หลินปั้นชยาพยักหน้า เขาไม่มีทางทิ้งขว้างอาหารแน่นอน ดังนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตากินต่ออย่างมีความสุข ระยะเวลาที่เขากินอาหาร ซ่งซิงหลัวก็ถามเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน หลินปั้นชยาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ซ่งซิงหลัวฟังโดยละเอียด ซ่งซิงหลัวฟังจบก็เสียบไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถาม "หลินปั้นชยา นายฝันได้หรือเปล่า"

หลินปั้นชยากล่าว "ก็ต้องได้สิ"

"งั้นถ้าบอกว่าจะมีคนทีนายไม่รู้จักปรากฏขึ้นในฝัน นายเชื่อมั๊ย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3CozutF>